

DIEVO MOTINA NUOLATINĖS
PAGELBOS
ALRK. MOT. SĄ-GOS GLOBĖJA

ALRK. Moterų Są-gos Himnas

Žodžiai **Jono Kmito**
Muzika **A. Aleksio**

Valio, Moterų Sąjunga!
Tikyboj mūsų pajėga.
Iškelkim vėliavą aukštai,
Gaivinkim tuos, kurie atšalo;
Prie Kristaus siekim idealo
Ir Jį mylėkim tvirtai.

Švieson pirmyn,
Jėgas gamin
Kilnieji moterų jausmai.
Kas paskui mus,
Laimingas bus
Mylės tėvynę tinkamai.

Skaitlingos sąjungiečių eilės
Visus mokins tėvynės meilės.
Valio, garbingos sąjungietės,
Laisvos Amerikos pilietės!

MOTERŲ SĄJUNGA 1939 m.

Ketvirtis šimtmečio — ilgokas laikas —
Kai Moterų garbinga Sąjunga
Yr' įsikūrus ir ligšioliai laikos, —
Didinga išeivijos pajėga.

Bet žalesni jausmai yr' jų krūtinėj,
Ten randas ištekliaus ilgiems laikams,
Sieloje jos nešiojasi šaltinį,
Iš kur vaikai tėvynės meilę sems.

Skaitlingas jų būrys — ir visos kilnios:
Nudžiugo mūs tėvynė Lietuva,
Lengviau alsuoja senas mūsų Vilnius,
Atslūgo jo nuvarginta galva.

Jos šviečiasi, darbuojas, skaito, rašo,
Žmonėms naudingus leidžia žurnalus,
Visuomenei jos dirba darbą našų,
Širdis karšta ir protas jų veiklus.

Jis žino moterų dvasinę galią,
Jos moka padaryti stebuklus:
Tautos negyvėlius iš karsto kelia,
Rykiuotėn stato Vytauto vaikus.

Padangė Lietuvoj vėl apsiniaukė,
Į mūsų laisvę atkreipta jėtis,
Jau Marsas maunas geležinę kaukę
Ir karo orlaiviai, žiūrėk, atskris.

Per šimtmečius tautos globojo turtą,
Mūs kalbą, dainas, papročius, mįsles,—
Kas amžiais buvo protėvių sukūrta,
Tas užsiliko pas motinėles.

Žiaurusis lenkas čiaupia mūsų burną,
Jau Vilniaus nevalia nė priminti,
Besmaugdamas Vilniaus kraštą niūrna,
Kad mūsų tautą reikia išnaikint.

Ir jos vaikams reikšmingą tarė žodį,
Grožybę atskleidė tautosakos,
Mokino ištvermės ir kelią rodė
Vingiuotuose gyvenimo takuos.

Garbingos Sąjungietės! Imkit naštą
Vaduoti Vilnių. Mes čionai laisvi:
Iš naujo gelbėkime savo kraštą,
Kaip esame jau darę praeity.

Jos apdainavo didvyrių žygiuotę
Ir šimtmečio ąžuolo sapnus,
Jos drąsą kvėpė laisvei atvaduoti,
Jos išauklėjo dvasios milžinus.

Kai Lietuvą kankino rusų caras,
Išdrįsome čia laisvą žodį tart;
Dabar gi Vilnių smaugia baltas aras, —
Išdrįskime prabilti ir šį kart.

Išvykusios svetur — žaliukės, drūtos,
Čionai atsigabeno ryšuliuos
Žiupsnelį savo žemės, sėklų rūtos,
Kuri kaip Lietuvoj joms čia žaliuos.

Kada kraujuos žiaurus pasaulis maudos,
Visur tiesa ir meilė paneigta
Ir mūsų tautai gresia smūgiai skaudūs,
Į moteris viltis yr' atkreipta.

Jonas Kmitas